

המקצוען

מאת דושאן קובצ'ביץ' קומדיה עצובה

האן
תיאטרון איכות בירושלים

המקצוען

קומדיה עצובה

מאת **דושאן קובציביץ'**

תרגום: **דינה קטן בן-ציון**

בימוי: **מור פרנק**

עריכה: **מרים יחיל-וקס**

תפאורה: **כנרת קיש**

תלבושות: **דליה פן הלר**

מוסיקה: **רועי ירקוני**

תאורה: **ג'ודי קופפרמן**

משתתפים (לפי סדר כניסתם):

דודו בן זאב – תאודור (תיאור) קראי

יוסי עיני – משוגע אחד, שפוי לגמרי

יעל טוקר – מרתה

אריה צ'רנר – לוקה לאבאן

צוות הפקה:

מנהלת הפקה: יפה פרידמן

מנהל טכני וייצור: ששון חזם

מלבישות: אלינור זילברמן

לי טפרברג, אפרת כהן

יעל שטרנברג, עדי יאיר, דנה שעובי

עיצוב תסרוקות, פיאות ואיפור:

סופי מולדבסקי

ייצור תפאורה: דודי בית מלאכה

מנהל במה: עאסם אל-שריף

עובדי במה: חאלד חמדאן

יהודה ספקטור, אנטון קוצ'ר

ואדים קיסלב

מנהל תאורה וסאונד: רוני כהן

תאורנים: יונתן לוי, מרטין קנטור, עידן הרזון

רוני משה, לי לוריאן, נתנאל רפפורט

סאונד: מיכאל אבבו, איתן כהן

עוזר במאי: נועם פלג

תוכנייה: פולי ברינר

צילומים: יעל אילן

עיצוב תוכנייה: נוטלסטודיו

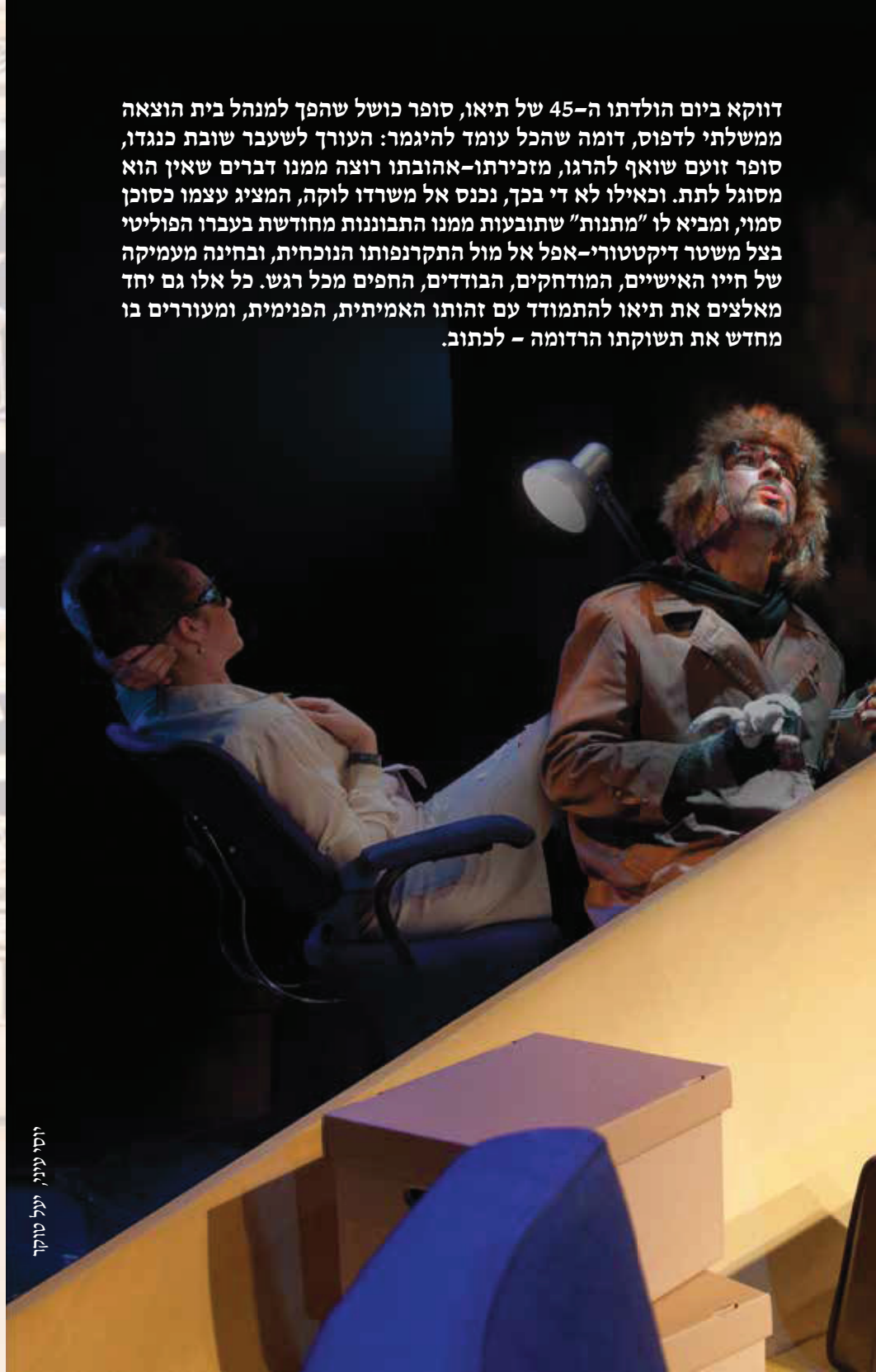
יחסי ציבור: דנה סוחולוצקי - תיאטרון החאן

"הם משקרים כי גם אלוהיהם שהם
נשבעים בו הוא אלוהי שקר וכזב, על כן
הם משקרים בכל רגע ורגע, ומשהסתבכו
בשקר הענק גם הם עצמם אינם יודעים
עוד שהם משקרים. כשכולם משקרים, אין
איש משקר עוד. כשהכול שקר, אין עוד
דבר שהוא שקר."

דנילו קיש, מתוך אינציקלופדיה של המתים

יוסי עיני, יעל טוקר

דווקא ביום הולדתו ה-45 של תיאור, סופר כושל שהפך למנהל בית הוצאה
ממשלתי לדפוס, דומה שהכל עומד להיגמר: העורך לשעבר שובת כנגדו,
סופר זועם שואף להרגו, מזכירתו-אהובתו רוצה ממנו דברים שאין הוא
מסוגל לתת. וכאילו לא די בכך, נכנס אל משרדו לוקה, המציג עצמו כסוכן
סמוי, ומביא לו "מתנות" שתובעות ממנו התבוננות מחודשת בעברו הפוליטי
בצל משטר דיקטטורי-אפל אל מול התקרנפותו הנוכחית, ובחינה מעמיקה
של חייו האישיים, המודחקים, הבודדים, החפים מכל רגש. כל אלו גם יחד
מאלצים את תיאור להתמודד עם זהותו האמיתית, הפנימית, ומעוררים בו
מחדש את תשוקתו הרדומה - לכתוב.

אדם בחדרו

לו ראית אדם בחדרו
מול ראי שהזקן ממראות.
לו שמעת
תכי ירקרק
משוחח עם פרח ורד.

שרוי לו הפרח בכוס,
שבוי התכי בדמיון-
הזמן את הפרח ירמס.
ואת חברו יחמס.
הכון, התכי, הכון.

הדלת פתאם תפתח,
ויכנס הגורל.
מי יודע מה צבע בגדו,
אם יפה הוא ואם מגאל

על הסף יתיצב כנושה.
ישאל מי בבית ישכן.
ואת שנות החיים,
והשם-
הכון, בן-אדם, הכון

אברהם חלפי,
מתוך שירים א, הוצאת הקבוץ המאוחד

המקצוען

המחזה "המקצוען" נכתב ב-1990, ועלה על במות שונות בארצות יוגוסלביה - כולל סרביה - מולדתו של קובצ'ביץ', וכמו כן בתאיטראות בארצות שונות, ביניהן ארה"ב, אנגליה, צרפת, אירן, ארגנטינה וניו זילנד.

כבר בקריאה ראשונה של המחזה הקורא מבין כי זוהי קומדיה השמה ללעג את משטר הטרור הטוטליטרי מבית היוצר הקומוניסטי, שהיה מבוסס על המשטרה החשאית ואשר חלחל כסם מרעיל לכל מערכות החיים וחדר אל ביתו ואל דלת אמותיו של כל יחיד. מציאות זו הוצגה בעבר בסרטו הנודע של אמיר קוסטוריצה מסע העסקים של אבא, והיא זכתה לביטוי מרעיש בספרה של היסטוריונית וסופרת ישראלית, ג'ני לבל (1927-2009), שבספרה הסיגלית הלבנה תיארה את עוולות כליאתם של אסירים פוליטיים בגולאג היוגוסלבי גולי אוטוק (האי הערום), שבו נכלאה היא עצמה למשך שנתיים בשל בדיחה תמימה שסיפרה לחבריה, לאחר שאחד מהם הלשין עליה.

המחזה הוא דרמה עם אלמנטים של קומדיה, אירוניה וציניות, אך בה בעת גם דרמה בעלת אמירה, טקסט ביקורתי מובהק נגד סדרי החיים האבסורדיים במשטר הקומוניסטי ואף לאחריו, בימי מילושביץ'. למחזה הזה קדם מחזהו של קובצ'ביץ' 'המרגל הבלקני', שבו הגיבור נקרא על ידי המשטרה החשאית להשיב על שאלות שגרתיות הנוגעות לשכנו, איש עסקים שחזר מארצות המערב. לאחר אותה שיחה, הגיבור משוכנע כי שכנו מייצג איום כביר על הביטחון הלאומי והוא עצמו מתחיל לבלוש אחרי אותו שכן, אשר הופך אובייקט לחשדותיו.

דינה קטן בן-ציון, מתרגמת

יעל טוקר, יסרי עיני

דושאן קובצ'ביץ' מחזאי

דושאן קובצ'ביץ' הוא מחזאי, תסריטאי ובמאי סרבי פופולרי מאוד בארצו וידוע גם בעולם. מחזותיו תורגמו ל-17 שפות. קובצ'ביץ' נולד ב-1948 בעיירה קטנה בשם מרג'נובץ' שליך העיר שאבאץ בסרביה, סיים את התיכון בנובי סאד ואת התואר הראשון בדרמטורגיה באוניברסיטה של בלגראד (1973). הוא חבר באקדמיה הסרבית למדעים ואמנויות. כמחזאי כתב מחזות ותסריטים וזכה בפרסים רבים. מחזותיו כיום נלמדים באקדמיה.

במחזותיו מצטיין קובצ'ביץ' בכישרון להציג את הצד הגרוטסקי על משמעותו הרצינית והחמורה, את היפה לצד המכוער, את התרבותי לצד הפרימיטיבי, את אוצרות התרבות והרוח לצד נגע האיוולת והבערות. כל אלה ועוד הם חלק מן המכלול המאפיין במידה רבה את הווייתה של יוגוסלביה לשעבר כחברה הטרוגנית, רב לאומית, רב לשונית ורב תרבותית, המשופעת במורשתן של שלוש הדתות המונותאיסטיות, שהפכו למורשת תרבותית במדינה החילונית הקומוניסטית שהתקיימה מסוף מלחמת העולם השנייה עד להתפרקותה של יוגוסלביה בשנות התשעים של המאה העשרים. הוויה זו של אחדות הניגודים, המשתקפת במחזותיו של קובצ'ביץ', היא מכמה בחינות גם התוצר ההיברידי של מעברים חדים בין משטרים ואידאולוגיות, שהתחוללו בארץ זו בפרקי זמן קצרים יחסית.

קובצ'ביץ' לא רק מעמיד תמונה נאמנה של המציאות אלא גם משקף את מורכבותה הפנימית. בכל מחזותיו – אם במפורש ואם במרומז – דעתו נתונה להשפעה העמוקה, רבת הפנים, שנודעת לפוליטיקה על חיי החברה ועל גורל היחיד, השפעה הבאה לידי ביטוי באופנים רבים ובמישורים שונים.

"תיק אישי"

נסיבות כתיבת "המקצוען"

דושאן קובצ'ביץ' על נסיבות כתיבת המחזה:

יום אחד לקראת סוף 1988 ניהלתי שיחת טלפון ממושכת ובלתי נעימה עם אחד מאנשינו בשוודיה, שעסק בין השאר גם בתרגום המחזות שלי. ניהלנו ויכוח על הנסיבות הפוליטיות ביוגוסלביה לשעבר, בסרביה, ובבלגרד.

אני ייצגתי את הדעה האומרת שאת כל המהלכים הפוליטיים ממשיכים להוביל הקומוניסטים הישנים ובשיטות הקומוניסטיות, שאין לדמוקרטיה כל המשך וכל הסיפור עתיד להסתיים בטרגרדיה.

את מילושביץ' ורעייתו, וכן את ראשי השבטים של המדינות החדשות שקמו, כיניתי במעמד זה בשמות גנאי איומים, העלבתי אותם כפי שהעלבתי פעם את יוסיף ברוז טיטו עם הפלגה שלו.

השיחה – בעצם המריבה – ארכה כשעה תמימה, כי בן שיחי "הבחין" בשינויים אשר – במיוחד מבחינת העם הסרבי – היו לדבריו "מהפכניים ומצילי נפשות". זה היה בימים ההם. הסיפור של אנשים רבים, וגם העימות שלי עם אדם זה לא היה אלא המשך לוויכוחים ולמריבות שניהלתי עם אנשים בבלגרד, וביוגוסלביה לשעבר. ואז עלה בדעתי כי לבטח שיחה מעין זו הוקלטה במשטרה – שהרי לטלפונים שלי צותתו כפי שצותתו לרוב האנשים שנמצאו בצד הנגדי של החזית הפוליטית, וכי אולי באחד הימים "כתב היד" עתיד להיות זמין גם לי, בדמות ה"תיק" שלי. אם כבר לא הייתי די "זהיר" לשמר את הדרמה האישית, מן הסתם אולי עשה זאת מי שהיה מחויב ל"מקרה שלי".

וכך, צעד אחר צעד, הרצון האבסורדי הוליד את הסיפור הזה. את התיק האישי שלי – שהוצג לשיקול דעתי ערב צאתי לכהן כשגריר ארצי בפורטוגל בשנת 2005 (המהפכים הדמוקרטיים בסרביה אירעו באוקטובר 2000) סירבתי לראות, כי נאמר לי ששמות המלשינים, הפרובוקטורים והשוטרים נותרו "חסויים", דהיינו, שלא ניתן לראותם שכן רבים, קרוב לוודאי, עדיין שימשו בתפקידם. סיבה נוספת הייתה לסירוב, והיא שידעתי כי תמיד אמרתי מה שאני חושב וכי בתיק לא אראה ולא אקרא שום דבר חדש, למעט שקרים של מלשינים למיניהם.

כמובן, בכל זה אין משום חידוש, אלמלא נסכתי על הדרמה את מאור הקומדיה והאבסורד, הסיפור על ספרים שלא נכתבו על ידי הדיסידנט (מתנגד המשטר), שחיוו עברו עליו כשהם נתונים לאיום שבאחד הימים עתידים להעלות הכול על הכתב (ככלל, כך נהגו מתנגדי המשטר בשיחות בתי הקפה בבלגרד).

אחרי ככלות הכול, תמצית הסיפור על הליווי המשטרתי הינה אמיתית, ואילו מה שמבחינתי יפה ויקר מכול, הספרים שנולדו מאותו תיק – זוהי רק משאלת לב, פיקציה שאולי ביום מן הימים תהפוך למציאות.

דושאן קובצ'ביץ'

ינואר, 2014

דינה קטן בן-ציון - תרגום

משוררת, מתרגמת וחוקרת ספרות. ילידת יוגוסלביה, עלתה לארץ בילדותה. בעלת תואר ראשון באנגלית ובספרות עברית, תואר שני בהיסטוריה – מטעם אוניברסיטת תל-אביב, ותואר שלישי בספרות משווה, מטעם אוניברסיטת בר אילן. פרסמה 6 ספרי שירה. תרגמה 3 ספרים מאנגלית; מסרבית/קראטית תרגמה 22 ספרים מפרי עטם של חשובי הסופרים שכתבו ביוגוסלביה-לשעבר לאחר מלחמת העולם השנייה, ביניהם איוו אנדריץ', דנילו קיש, אלכסנדר טישמה, דוד אלבכרי, מילורד פאביץ', ואסקו פופה, איוואן לאליץ' ורבים אחרים. חוקרת ומרצה על המורשת הרעיונית ביצירות סופרים מארצות יוגוסלביה-לשעבר. כתבה שלושה ספרי עיון בנושאי מחקריה: **נוכחות והיעלמות – יהודים ויהדות ביוגוסלביה לשעבר** בראי הספרות, מאגנס, ירושלים 2002; **המיתולוגיה הסרבית**, מפה, ת"א 2005; **נשים כותבות עולם – סופרות יהודיות ביוגוסלביה לשעבר**, כרמל, 2013.

מור פרנק - בימוי

בימאית ודרמטורגית. בעלת תואר שני בהצטיינות, המגמה לבימוי בחוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה: **הוא הולך בשדות** (עיבוד ובימוי, קבוצת תיאטרון רות קנר, מוזיאון תל אביב), **הזהו אדם** (עיבוד ובימוי, תיאטרון החאן), **דיבוקים** (כתיבה ובימוי, תיאטרון הבימה עבור פסטיבל ישראל 2009), **משחיז הסכינים** (עיבוד ובימוי, תיאטרון החאן), **שלוש נשים מחכות** (בימוי, תיאטרון החאן), **הזמרת קירחת יותר** (עיבוד ובימוי, תיאטרון החאן), **המוות ישב לידי** (עיבוד ובימוי, תיאטרון הבימה בשיתוף תיאטרון החאן), **הדרך לעין חרוד** (בימוי, ציון לשבח על משחק האנסמבל, פסטיבל עכו), **קופסה שחורה** (דרמטורגיה, בימוי: חנן שניר, תיאטרון הבימה).

מרים יחיל-וקס - עריכה

דרמטורגית, סופרת, מתרגמת ומרצה לתיאטרון, ספרות ותרגום. כתבה את **נורדאו פינת וול סטריט**, ביוגרפיה, זב"ם 2009; **האבן הראשונה**, מחזה, (תאטרונטו 1993); **The Shit Path**, מחזה (מקום שני בתחרות מובייל 1988); **בלי כוונה**, שירים, עקד 1977; פירסמה סיפורים קצרים ב'קשת', 'עיתון 77', 'מעריב'; מאמרים בנושאי תיאטרון וספרות (Theatre Journal 'ידועות אחרונות', 'מעריב'). תרגמה מאנגלית ומצרפתית כ-50 רומנים משל דיקנס, מק'קאלרס, לסינג, לה-קארה, דה-ברנייר, אטווד, דוקטורוב ואחרים. תרגמה מחזות משל בריאן פריל, ג'ון גואר, קוקטו, ארתור אדמוב, טורגנייב, גולדוני, מולייר. כדרמטורגית בתיאטרון הבימה כתבה יחד עם נעמי רגן את **מנין נשים**, וכן השתתפה בכתיבת **פירורים** מאת רביד דברה, שענה יפה ליוגה מאת אילנה ברנשטיין, ודפוקים מאת צדוק צמח. כדרמטורגית תאטרון גשר תרגמה את **רוזנקנץ וגיילדנשטרן מתים** מאת ט. סטופארד, עיבדה ותירגמה את **בשפל** מאת מ. גורקי, ואת **מזימה ואהבה** מאת פ. שילר (פסטיבל מנהיים 2000). השתתפה ביצירת **טרטיף**, **כפר**, **שלוש אחיות**; תרגמה לאנגלית את **אידיוט**, **אדם בן כלב**, ועיר והיתה שותפה בעיבודם (1988-1990). שימשה כמנהלת אומנותית של התאטרון לילדים ולנוער (1984-1988), ייסדה את פסטיבל חיפה להצגות ילדים, ועבדה כדרמטורגית תיאטרון חיפה.

מתמחה בדרמה וספרות משווה ומרצה באוניברסיטאות: סטנפורד, סנטה קרוז, חיפה, ת"א. זכתה בפרס ולנרוד לשירה ובפרס האישה היוצרת.

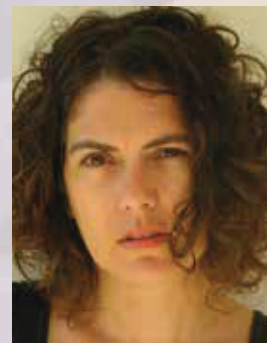
כנת קיש - תפאורה

בוגרת תואר שני במגמה לעיצוב תיאטרון באוניברסיטת ת"א בין עבודותיה: בתיאטרון החאן: מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים, דוחקי הקץ. בתיאטרון הבימה: קופסה שחורה (בשיתוף תיאטרון ב"ש), הנאהבים והנעימים, אנה קרנינה (בשיתוף תיאטרון ב"ש). בתיאטרון הקאמרי: בעל למופת. בתיאטרון בית ליסין: מירלה אפרת, מקוה, החדר הכחול, איש הגשם, מייק, תנאים של חיבה, הדוד וניה, רוחלה מתחתנת. בקבוצת התיאטרון רות קנר: הדרך לשמה, הוא הולך בשדות, מחברת העברית. בתיאטרון חיפה: דפוקים. בתיאטרון המדיטק: המלאך.
Theatre J (Washington D.C): חבלי משיח, מקוה.

דליה פן הלר - תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון במסלול עיצוב תפאורה ותלבושות באוניברסיטת תל-אביב ולימודי "עיצוב תיאטרון למעצבים" בבית הספר ראדה בלונדון. עיצבה תלבושות להצגות רבות בתאטרות בארץ ובחו"ל: בתיאטרון החאן: אותלו, נישואים, המצליחים, מאכניל, בעלי המתוק ואשתי היקרה, ירושלים החדשה, החולה המדומה, דוחקי הקץ. בתיאטרון הקאמרי: אמא קוראז' וילדיה. בתאטרון חיפה: ארגנטינה, משפחת ישראל, סופמשחק, יעקב השקרן, סוחרי גומי, דפוקים. THEATER J - וושינגטון די סי: חבלי משיח. בתאטרון הבימה: חתול רחוב, הנהג של מיש דיזי, כל החיים לפניו, אלינג. בתאטרון באר שבע: הלב הלבן, הזכיה הגדולה, ברוקלין בוי, איזה יופי. באופרה הישראלית החדשה: כרמן בתל-אביב. במדיטק: אבטיח, שומבצל, הקץ של העץ, לב של מלך. בתאטרון אורנה פורת: פילים לא רוקדים בלט. קבוצת מחול סטודיו נעים: יומנים. עיצוב תפאורה ותלבושות למופע אלומיניום בפסטיבל ישראל. כמו כן עיצבה תפאורות ותלבושות בפסטיבל עכו, תאטרונטו, הרמת מסך, בפסטיבל תיאטרון קצר, ועוד.

רועי ירקוני - מוסיקה

מלחין, מפיק מוסיקלי ופסנתרן. מייסד וחבר ההרכב פאניק אנסמבל, קלידן בהרכב נקמת הטרקטור, ובעבר בלהקות Thin Lips ו Ahvak. יוצר ומעבד מוסיקה להצגות, מחול, קולנוע וטלוויזיה. יצר מוסיקה להצגות גן הדובדבנים, שלוש נשים מחכות, משחזי הסכינים הסיני, זהו אדם (תיאטרון החאן), גזע, תש"ח (תיאטרון חיפה), הדרך לעין חרוד (פסטיבל עכו), בשידור חי (פותחים מסך - בית ליסין), משחקי חברה, ביחד (תיאטרון תמונע), המסע אל האי אולי (פסטיבל הבובות חולון), דודי שמחה (מדיטק חולון), אגדת טבע (פסטיבל חיפה), המעבדה של גברת סטראגה (פסטיבל בת ים), עד אין ירח (ניסן נתיב), פרנהיים (תיאטרון הגלריה), האסופית, הדייג ודג הזהב (תיאטרון השעה לילדים ולנוער), הוא הולך בשדות (קבוצת תיאטרון רות קנר) ועוד. כמו כן שימש כמרצה בקורס מוסיקה בתיאטרון בסמינר הקיבוצים. שימש כנגן ומפיק מוסיקלי בסדרות טלוויזיה, בסרטי קולנוע ובאלבומי מוסיקה. שותף להפקת האלבום מה לאהובי של נקמת הטרקטור.

ניודי קופפרמן - תאורה

עיצבה תאורה ליותר מ-700 מופעי תיאטרון, מחול, אופרה, חזיונות אור קוליים, תערוכות, תצוגות אופנה ועוד. לימדה תאורה באוניברסיטת תל אביב, אוניברסיטת חיפה, וסמינר הקיבוצים. עבודות נבחרות: זהו האדם, משחזי הסכינים הסיני (תיאטרון החאן), דפוקים (תיאטרון חיפה), רכוש נטוש, הר (תיאטרון נוצר), הוא הלך בשדות (קבוצת רות קנר), מסובב המכנסים (נימה יעקובי), מפצח האגוזים (הבלט הישראלי), החטיפה מן ההרמוון (תזמורת הפילהרמונית), הדוד וניה (בית ליסין), טכסי פתיחה של המכביה, כינוס הפועל, ואולי הכיף ביותר: תערוכת דינזאורים (אמיתיים) במוזיאון הארץ.

דודו בן זאב - תאודור (תיאור) קָרְאִי

בוגר בית הספר תלמה ילין והסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב. השתתף בהצגות: בתיאטרון הבימה: לילות הדבש והאימה, הילד חולם, מר סלימר המתוק, זעקי ארץ אהובה, רוקדים בלונסה, מקבת, החייל האמין שוויק, סירנו דה ברז'רק, הסירפד של השכן. פרויקט שטרנהיים: 1913, המאובן, תחתונים. בתיאטרון הקאמרי: דבורה בארון, ליסיסטרטה 2000, קוויאר ועדשים, דמוקרטיה, אמא קוראז' ועוד. בתיאטרון בית ליסין: קפה ערבה, האגם המוזהב, סרט צרפתי, ברנז'ה – זוכה פרס השחקן המצטיין פותחים במה, אמא מאוהבת. יצר יחד עם שמוליק לוי את הצגת היחיד בתנועה שד, עליה זכה בפרס החממה, פסטיבל עכו 1990. בתיאטרון נוצר: פנטיסליאה, הגבול והשיבה. בתיאטרון תמונע: יצר יחד עם אשתו, האמנית זיו פלג בן-זאב את דיסאינטגרציה 1994, פרויקט אמנות רב תחומי: הצגה, תערוכה וספר שכתבו ביחד על החיים עם איתי, בנם הלוקה באוטיזם. על הצגת היחיד, בבימויו של שלום שמואלוב, זכה בפרס הפרינג' בקטגוריית המבצע 2007. בקולנוע: שתי אצבעות מצידון, לא שם זיו, תרגול כפרות, שירת הסירנות. שחקן להקת תיאטרון החאן. בימים אלה משחק בהצגה 2 קצרים וחתול (גריגורי סטפנוביץ' סמירנוב), האדרת (סטפאין וורלמוביץ', סגן מנהל הלשכה, משכונאי, מוכר בחנות כפתורים, רופא, גנב).

יוסי עיני - משוגע אחד, שפוי לגמרי

בוגר בית הספר למשחק "בית צבי". זכה במלגות ע"ש: ירון ירושלמי, עדה בן-נחום, קרן אמריקה ישראל. השתתף בהצגות: בתיאטרון הבימה: מריוס, הברווזון המחזמר. ב"קבוצת הצעירים של תיאטרון הבימה": מנדראגולה, מילכוד 22, מופע אימפרוביזציה, מלחמת אחים, מעגל הגיר הקווקזי. עם הצגה זו הופיע בפסטיבל למחזות גרמניים, פראג. בפסטיבל חיפה להצגות ילדים: ילדי העגלות, רימון בין לבבות. בטלוויזיה השתתף בהפקות: אנחנו לא כאלה, נוימן, גנרל שוורצפוט במדבר סהרה, עשרים פלוס, ספי, הדיפלומטים, המיוחדת. בקולנוע: בית לחם, מפריח היונים. שחקן להקת תיאטרון החאן. השתתף בהצגות: חטא, מילה של אהבה, האשליה, מאכניל, החיים הם חלום, בעלי המתוק ואשתי היקרה, אותלו, הקסם הגדול, סדר עולמי חדש, מלחמה על הבית, גן הדובדבנים, אושר, הנסיכה האמריקית, הגון של ראש העיר ירושלים, ירושלים החדשה, דוחקי הקץ. בימים אלו משחק בהצגות: הקמצן (לה-פלש), אוכלים (נבות הזירעאלי), הקומדיה של קאלאנדרו (רופו), הצוענים של יפו (בוגו). זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2007 – שחקן בתפקיד משנה על תפקיד יאגו בהצגה אותלו.

לוקה: איזה צרות צרורות היו לי עד שהשתלטתי על מושגי היסוד בעולם הספרותי שלכם. לא תאמין, אבל הייתי משוכנע שאריסטו, אפלטון, הגל, ניטשה, קפקא... וכל אלה... כולם סוכנים של שירותי מודיעין זרים, שאתה נפגש איתם ועובד בשבילם.

תיאור: מה שאיננו רחוק מן האמת. אני נפגש אתם ועובד בשבילם."

(מתוך המחזה)

יעל טוקר - מרתה

בוגרת סמינר הקיבוצים (2007). בוגרת ביה"ס התיכון לאומנויות "תלמה ילין". בין השנים 2009–2013 שחקנית תיאטרון גשר, שם שיחקה בהצגות: שונאים סיפור אהבה, רומן בעבודה, דון ז'ואן, הארווי, פרימה דונה, וואסה – (הצגה ברוסית). בתום לימודיה התקבלה לתיאטרון "הבימה" שם שיחקה בהצגות: המחלוקת, דיבוקים ו-בת ים טיקוצ'ין. בתיאטרון הערבי-עברי: המערב הפרוע, קרקס קוראז' (בתפקיד אמא קוראז'), גריניץ. בתיאטרון אורנה פורת: הרפתקאה בקרקס. בתיאטרון הארצי לנוער: מזריץ'. בתמונע: לה מריפוסה. בקולנוע: רווקה פלוס – סרטו של דובר קוסאשווילי. בתפקיד הראשי, עליו זכתה בפרס תא המבקרים בפסטיבל חיפה לשחקנית הטובה ביותר לשנת 2012. פנסיון פראכט (סרטה של תמר ירום). בטלוויזיה: פלפלים צהובים.

מלגות: זוכת שתי מלגות מטעם קרן שרת בשנים 2004–5, 2005–6. זוכת שתי מלגות הצטיינות מטעם ביה"ס לאומנויות הבמה – סמינר הקיבוצים (7–2006). זוכת ציון לשבח על משחק בהצגת היחיד נחמודת בפסטיבל תיאטרונטו 2011.

שחקנית להקת תיאטרון החאן. בימים אלה משחקת בהצגות 2 קצרים וחתול (נטליה סטפנובנה), האדרת (גברת פוגצ'ובה, אמא של אקאקי, פקיד בלשכה, שרת, אורחת במסיבה), הצוענים של יפו (מיס בל).

אריה צירנר - ליקה לאבאן

בוגר בית הספר למשחק "בית צבי". בתיאטרון באר שבע השתתף בהצגות: אגדות מיערות וינה, חלום ליל קיץ. בקולנוע השתתף בסרטים: לבנון, השיגעון הגדול, הבודדים, סרק סרק ועוד. בטלוויזיה השתתף בסדרות: זינזאנה, פלורנטיין, הפוך, מעצר בית, החברה הטובים, השמינייה, מעורב ירושלמי, הפיג'מות, פצועים בראש, ניו יורק 2, אניגמה, תנוחי, אמא ואבאז ועוד.

שחקן להקת תיאטרון החאן. השתתף בהצגות: אילומינטוס, גימפל תם, אגדת חורף, נופלים בפת, אבא אובו, יובל, רופא בעל כורחו, אביב מתעורר, מי תהום, ינתי פרזי, לאונס ולנה, מה שבלב, האשה הגדולה מן החלומות, אהבה שייגעון תמונות שיקספיריות, סיפור אהבה מוזר, אתה קולט אותי!?, לס מואה ט'מה, עלילות עקביה, ירושליימה, הלילה וההר, דון קישוט, האשה המופלאה שבתוכנו, רומיאו ויוליה (הפקה ישראלית – פלשתינית), יש מלחמה בחוץ, צוואתו של כלב, הא..הא... קילר ג'ו, אנה גלקתיה, החתונה, אנטיגונה, מידה כנגד מידה, גוף ילדות, שמיים, האשה מן הים, שש דמויות מחפשות מחבר, הבתולה מלודמיר, השחף, השיבה למדבר, גדל'ן, דון פרלימלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו, מילה של אהבה, חיל פרשים אנו, חטא, האשליה, צל חולף, עירם של האנשים הקטנים, מאכניל, הזמרת קירחת יותר, אדמה קדושה, אותלו, המצליחים, סוף משחק, אושר, הנסיכה האמריקאית, מלחמה על הבית, אהובת הדרקון, גן הדובדבנים, הגון של ראש העיר ירושלים, ירושלים החדשה, דוחקי הקץ.

בימים אלו משחק בהצגות: הקמצן (הרפגון), תעלולי סקפן (ארגנט), גברים, אוכלים (אליקים), הצוענים של יפו (תומס ווליגורא).

זוכה פרס קלצ'קין 2007. זוכה בפרס שחקן השנה בפרס התיאטרון הישראלי 2009.

"אנשים מסתירים את מחשבותיהם במילים"

"ואם הבנתי נכון את אריסטו, אסור לסופר מקצוען לטעות ביחס לאמת."

האזנות סתר כמעשה אמנות

בצד המואר והבטוח של העולם נדמה היה לרגע כי ימי המשטרים החשוכים פסו, האזנות הסתר, הצנזורה וסתימת הפיות חלפו-עברו מן העולם, וחופש דעות ומחשבות ישרור מעתה על האדם הנאור. אלא שפרשיות ויקליקס, סנודן ודומות להן, וכן הטכנולוגיה - שהביאה עלינו את האינטרנט, הרשתות החברתיות, הג'י. פי. אס ושלל האפליקציות המתוחכמות, היודעים עלינו הרבה יותר ממה שהיינו רוצים - כל אלו טרפו מחדש את הקלפים, והוכיחו עד כמה קרובים אנחנו עדיין לאותם משטרים אפלים, בהם כל תנועה ומילה שלנו ידועות לגורמים ציבוריים ופרטיים, ובימינו - גם לגופים מסחריים.

המחזה המקצוען אקטואלי משום כך, שכן הוא מתאר עולם שבו האזנות סתר הן דבר שבשגרה; עולם, שכאמור, לא ניתן להחיל עליו עדיין את חוקי ההתיישנות. הרווח היחיד מהאזנות סתר אלו הוא הרווח האמנותי. ברווח הזה נוצר המחזה ובו מסתרת קרן האור, בו מקופלת התקווה.

יעל טוקר, דודו בן זאב

האזנות הסתר מצוטטות ומשמרות פיסות מציאות יומיומיות לכאורה, המעידות על עצמת השלטון הדיקטטורי וניסיונות ההשתקה של האדם החושב, אך בה בעת, בעיצוב אמנותי נכון, עשויות להפוך למחאה אמנותית, ולהוות עדות ניצחת לעליונותה של המחשבה האנושית, המבטאת באופן ביקורתי את הניסיונות הבלתי-פוסקים להשתקתה. ובמילים אחרות: האזנות הסתר, הכלי המשמש את המשטר לדיכוי נפשו של האדם בכלל והאדם היוצר בפרט, הופכות בידיו של האדם היוצר לכלי נשק כנגד אותו משטר דכאני.

מכאן עולה כי בכל אדם ובכל מציאות חיים, גם ברגעיה הבנאליים ביותר, לכאורה, טמונים חומרים אמנותיים העשויים, אם תרצו בכך, להפוך ליצירת אמנות. ומכאן, מהערפל הכבד השורר באזורינו גם עתה, מציצה קרן אור דקה.

דודו בן זאב, יעל טוקר

הראי

עמק בתוך הראי הוא חי -
המשך פני, המשך ספרי,
עמק בשטח המולטש,
באור שקרנתו אחרת
נלוה אליו פרוש חדש.
הכך הוא חי בתוך שירי?

הפוך בתוך הראי הוא חי -
המשך פני, המשך ספרי.
האותיות על הספרים
בפשטנות של כל כותרת
נהפכות לכתב-סתרים.
אמת נודעת ואחרת,
אמת הראי והשירים.

לאה בולדברג, מתוך: שירים, כרך שני, ספריית המועלים, תשלי"ג 1973

חיסולה המוחלט של הפרטיות?

העיתונאי

גלן גרינוולד

חשף את היקף

המעקבים של

הממשל האמריקאי

אחרי אזרחים

וכותב על המושגים

"גיבור" ו"חופש"

ב-6 ביוני חשף גרינוולד ב"גרדיאן" צו סודי של בית המשפט שהורה להעביר לסוכנות לביטחון לאומי "באופן יומיומי ומתמשך" את רישומי השיחות של כלל לקוחותיה, בניניהם עשרות מיליוני אזרחי ארצות הברית. הסיפור, שהסעיר את התקשורת העולמית, התברר כקצה הקרחון בלבד. בהמשך נחשפה גם תוכנה שבאמצעותה עוקבת הסוכנות לביטחון לאומי בזמן אמת אחרי תעבורת אינטרנט בהיקפים מסיביים, וכן מערכת המאפשרת חדירה, אגירה וניתוח של מידע פרטי במרבית שירותי המייל בעולם. בעקבות הפרטים שהעביר סגודן לגרינוולד ופויטרס, נחשפו היקפי המעקב אחרי אזרחים אמריקאים ודיפלומטים שביצעה ארצות הברית, כולל בשטחה; דווח על פיתוח תוכנה המאפשרת לחדור לכל טלפון סלולרי; נחשפו "דלתות אחוריות" בשירותי האינטרנט הגדולים ובחברות האינטרנט המובילות, המאפשרת לממשל לייטר את התקשורת של לקוחותיהן; ועוד...

"הנקודה המרכזית היא שחלק ממטרת הסוכנות לביטחון לאומי הוא חיסולה המוחלט של הפרטיות בכל רחבי העולם. המטרה שלה היא להפוך כל פיסת תקשורת אנושית שנעשית באמצעים אלקטרוניים לחשופה לניטור ולמעקב - לאסוף, לאחסן ולנתח כל העברת מסר בין בני אדם באמצעות הטלפון או האינטרנט."

מה הבעיה בכך?

אם בעלי הכוח מסוגלים לעקוב אחרי כל דבר שאנחנו עושים או אומרים, זה אומר שאנחנו מאוד מוגבלים בדברים שאנחנו יכולים לעשות או לומר נגדם. זו הסיבה שכל עריצות תמיד השתמשה במעקב כאמצעי לשימור כוחה. הבעיה השנייה היא שזהו כלי הפחדה. אם האוכלוסייה יודעת שהיא תמיד מפקחת, תהיה לה הרבה פחות מוטיבציה לפעול מפני שהיא תרגיש פגיעה ומאוימת. זה מוליד מין שיתוק פוליטי בקרב הציבור. הדבר השלישי ואולי החשוב ביותר הוא שהתנהגות אנושית משתנה באופן מאוד יסודי כאשר אין מרחב פרטי. אנשים שיודעים שמביטים עליהם מתנהגים באופן הרבה יותר מאופק, צר ומאובן. הם נעשים הרבה פחות חופשיים, הרבה פחות מוכנים לבחון גבולות. פיקוח ומעקבים מעודדים קונפורמיות בבני אדם ומחסלים דבר מאוד חיוני בחוויה האנושית, בטבע האנושי, וזו החירות לעשות דברים כשאנחנו יודעים שאף אחד לא מסתכל.

אנחנו חיים בעידן שבו אנשים משתפים הרבה מהמידע שפעם נחשב פרטי ברשתות חברתיות מרצונם. אולי פרטיות היא לא דבר כל כך מהותי?

יש הבדל גדול בין דברים שאתה משתף מרצונך לבין מידע שנאסף ממך. אבל אפילו אנשים שמשתפים כל מיני דברים באופן וולונטרי לא משתפים הכל. הם מחזיקים בסיסמאות האינטרנט שלהם והם שמים מגנולים על חדר האמבטיה וחדר השינה שלהם. אפילו האנשים שחיים באופן הפומבי ביותר נוקטים צעדים שיבטיחו מרחב שבו אף אחד לא יכול לצפות בהם או לפקח עליהם. אנחנו יצורים חברתיים וחיות פוליטיות, אז אנחנו רוצים שיהיו אחרים שיבטיחו במה שאנחנו עושים, אבל יש בנו גם את הצורך הזה בפרטיות, שהוא לא פחות מהותי.

האיום שאתה מתאר מופשט מאוד. יש תחושה במיינסטרים שאזרח ממוצע לא צריך לחשוש ושהשם שלו לא יעלה במערכת לעולם.

ההיסטוריה של כמעט כל מדינה שעוקבת אחרי אזרחיה היא של ניצול קיצוני לרעה של הכוח הזה. אין שום נחמה במחשבה שהממשלה מבטיחה להשתמש בכוח הזה רק נגד טרוריסטים. השימוש הוא כמעט תמיד נגד דיסידנטים פוליטיים או נגד אנשים שמהווים איום או אתגר למנגנון הכוח. אבל גם אותם אנשים שטוענים שאין להם שום דבר להסתיר כמעט תמיד לא אומרים את האמת. אני מציע לך לבקש מכל אחד מהם את הסיסמה לחשבון המייל שלו או לרישומי הבנק או חשבון פייסבוק שלו, כדי שתוכל לקרוא את המיילים שלו ולפרסם מה שבא לך. כמעט אף אחד לא ייתן לך לעשות את זה, מפני שכולם יודעים שיש להם דברים להסתיר.

לפי רוב הסקרים, הציבור האמריקאי תומך בתוכניות המעקב של הסוכנות לביטחון לאומי אבל לא ממש בצורה גורפת.

רוב הסקרים שאני ראיתי היו די קרובים, הם כמעט התחלקו שווה בשווה, ומה שהיה עוד יותר מעודד מבחינתי זה שבפעם הראשונה מאז 11 בספטמבר, כשאנשים נשאלים ממה הם יותר מפחדים, מפגיעה מצד הממשלה בחירויות שלהם או מטרור, רוב הציבור עונה שהוא חושש יותר מפגיעה אפשרית של הממשלה בחופש שלו. זה שינוי חשוב בצורה בלתי רגילה. אתה גם רואה הרבה יותר ביקורת וסקפטיות בפומבי...

באחד הטורים הראשונים שלך על הפרשה תיארת אנשים כמו סנודן ומאנינג כגיבורים של העידן הנוכחי.

אחד הדברים שממשלת ארצות הברית עשתה ב-12 השנים האחרונות זה לנסות לגרום לאנשים לפחד מלתאגר אותה באמת. ממשל אובמה העמיד לדין תחת סעיפי ריגול יותר מדליפים מאשר כל הנשיאים הקודמים גם יחד - למעשה, יותר מכפליים מכל הנשיאים הקודמים. כל האקלים של אחרי 11 בספטמבר הוא של מדינה מיליטריסטית שאמורה לפעול נגד האויבים שלה ללא מגבלות, ובכלל זה נגד אויבים פנימיים. המפתח לשימוש ברעה בכוח הוא היכולת להפעיל אותו במחשכים.

אחת הדרכים היחידות שיש לנו לדעת מה הממשלה עושה היא הסתמכות על מדליפים ואנשים שחושפים שימוש לרעה בסמכות. וזו בדיוק הסיבה שהם תחת כזו מתקפה שיטתית. על מנת שאדם באמת יחשוף שימוש לרעה בכוח, הוא צריך לקבל על עצמו סיכונים כמו מאסר עולם, או להיות מוקע כבוגד על ידי המדינה החזקה ביותר בעולם. זה בדיוק מה שאדוארד סנודן עשה, ללא שום רווח שצפוי לו עצמו, אלא רק לטובת הציבור. זו ההגדרה של גיבור: אדם שמוכן לקבל על עצמו גורל שהיה מטיל אימה על רוב בני האדם, בשם מטרה נאצלת...

היה סקר לפני כמה שבועות, שקבע כי 60% מהציבור רואים בסנודן חושף שחיתויות ורק 35% רואים בו בוגד.

גרנוולד ופויטרס סבורים שאנשים עוד לא הפנימו את המשמעויות האמיתיות של הקף המעקבים והפיקוח על האינטרנט. הם מאמינים, למשל, שלמושגים כמו חיסיון של מקורות עיתונאיים, או סודיות של כל שיחה אחרת, אין שום משמעות כל עוד התקשורת מתבצעת באמצעים המקובלים.

אין חירות - אין פיגועים

בשם החירות צריך לקחת את הסיכון שכמה מהתקפות הטרור יצליחו?
אין כזה דבר ביטחון מוחלט. אתה לא יכול לקיים חברה שבה יש אפס אחוז סיכוי לפיגועים, אפילו אם תהפוך אותה לחברה הדכאנית והטוטליטרית בהיסטוריה. הסיכון עדיין יהיה קיים. כך שעצם תפיסת הביטחון המוחלט היא מטורפת. עקרון היסוד של ארצות הברית הוא שיש דברים בחיים שחשובים לפחות כמו ביטחון פיזי אם לא יותר, ובכלל זה חירות. החלטנו שנמנע מהמחטרה להיכנס לבתים שלנו אם אין לה עילה מספקת לחשוב שבוצע שם פשע, וזה אף על פי שאם היינו מרשים לה להיכנס לבתים זה היה עוזר לתפוס פושעים. אם הממשלה הייתה שמה מצלמות טלוויזיה בכל החדרים שלנו אין ספק שהיו פחות אנשים ופדופילים, ואני עדיין חושב שמרבית האמריקאים לא היה מסכימים לכך, כי אנחנו מבינים באופן אינסטינקטיבי שאנחנו מוכנים לקחת סיכונים מסוימים לביטחוננו האישי כדי להגן על החירות שלנו.

אז בשורה התחתונה, האם אנחנו חיים בחברה חופשית יותר מבעבר או לא?

ההבטחה של האינטרנט הייתה שהוא ישחרר את בני האדם ויסייע לדמוקרטיה, והוא הופך לכלי דיכוי ושליטה. למעשה, הוא אחד מכלי השליטה החזקים ביותר שהומצאו אי פעם. האתגר המהותי ביותר שאנחנו ניצבים מולו כיום נוגע לאפקט האמיתי של האינטרנט - האם הוא יעניק כוח לבני האדם וישחרר אותם, או שהוא יעניק עוד עוצמה למרכזי הכוח, ויסייע בידם לפקח, לשלוט ולדכא את האוכלוסייה? זה המאבק של דורנו, והוא עוד לא הוכרע.

נועם שיזף מתוך הארץ, 2013.08.31

דודו בן זאב, אריה צ'ינר

"אתה וחבורת הסופרים האנרכיסטים שלכם, כולל האנרכיסט הזה, כל הזמן שיחקתם ליד המוות. יום אחד נכנסתם לאיזה מסעדה, קראתם למלצר ודרשתם ממנו להוריד את התמונה של הנשיא טיטו מהקיר כי זה "מקלקל לכם את התיאבון". והמלצר אמר - "להוריד את התמונה של הנשיא? אי אפשר, היא מצוירת על הקיר!". אתה קפצת ואמרת: "טוב, אם אי אפשר להוריד את התמונה מהקיר, אולי תוכלו להוריד את הקיר?"

”תיאו בני היקר,
הבטחת לבוא בספטמבר ליום
הולדתו של אבא, והנה כבר השלג
ירד, אנו עומדים בתחילת חודש
ינואר, ואתה לא הגעת. המכתבים
חוזרים אלי, וכבר נדמה לי שאני
כותבת אותם לעצמי. אני לא יודעת,
בני, אם אתה עדיין כועס על אביך.
אם אתה עדיין מאמין שהוא ובני
דורו הם שיצרו את המשטר האומלל
הזה, או שהמשטר האומלל הוא
שאמלל אותם, כפי שאני חושבת.
הוא ימות משוכנע שנאבק למען
הדבר הנכון, בחברת האנשים הלא-
נכונים. האם זה ייתכן? כן, בני, זה
ייתכן.

אבא הזדקן בן לילה. נדמה לי,
לפעמים, שאצלנו אנשים מצפים
להזדקן כדי שבזכות הגיל וההופעה
יקבלו את הכבוד שהחיים מנעו
מהם. עליך הוא מדבר רק בגוף
שלישי, אבל הוא אוהב אותך יותר
מכל. כמובן, שהוא ימות בלי להגיד
לך את זה...

אני שולחת לך את כל המכתבים
האלה, ואת הכפפות, באמצעות
לוקה, חברו של אבא מהקורס
להאזנות סתר.

אוהבת אותך, אמא.”

The Professional

by **Dusan Kovacevic** **A Sad Comedy**

Translation: Dina Katan Ben-Zion
Directing: Mor Frank
Editing: Miriam Yahil-Wax
Set Design: Kinereth Kish
Costume Design: Dalia Penn Heller
Music: Roy Yarkoni
Lighting Design: Judy Kupferman

Actors (In Order Of Appearance):
David Ben Zeev - Theodor (Theo) Krai
Yossi Eini - One lunatic, very sane
Yael Toker - Marta
Arie Tchner - Luka Laban

On Theodor (Theo) Krai's 45th birthday, it seems that things are as bad as they can be. The failed author and former dissident, who was appointed head of a government publishing house, is facing disaster: His predecessor organizes a strike against him, a raged author wants to murder him, his secretary (and lover) wants from him what he cannot give. And if all this is not enough, a mysterious visitor arrives by the name of Luca, introduces himself as a secret police agent, and presents Theo with "gifts" that force the latter to re-examine his political past as a dissident under a sinister dictatorship, now that he has switched sides and become the darling of the regime. This process evolves into an investigation of Theo's personal life, the repressed, lonely, unfeeling chapters of that life. While coping with the truth about himself, Theo's suppressed desire to write is kindled again.

Production Director: Yafa Friedman
Production and Technical Supervisor: Sasson Chazam
Lighting and Sound Manager: Roni Cohen

Assistant Director: Noam Peleg

Program Editor: Poli Brinner | **Photography:** Yael Ilan
Poster and Program Design: Nutelstudio
Public Relations: Dana Sukholutsky - The Jerusalem Khan Theatre

The performance lasts about one hour (without intermission)

Premiere: May 10th 2014

אגודת ידידי תיאטרון החאן:

אגודת ידידי תיאטרון החאן הוקמה במטרה להבטיח את המשך קיומו של התיאטרון, לעודד את העשייה התרבותית והאמנותית המפוארת שלו ולבסס את מעמדו הציבורי. חברי אגודת הידידים מוזמנים להצגות הבכורה החגיגיות ולקבלות הפנים שלאחריהן, נחשפים בפני העשייה התיאטרלית, נפגשים עם יוצרים ומוזמנים לאירועים מיוחדים עבורם. חברות באגודת הידידים כרוכה בתרומה שנתית לתיאטרון.

אנו שמחים לצרף ידידים נוספים.
להתקשרות: dana@khan.co.il

שוחרים

דברה ולואיס גרבר
רבקה ורפאל האפט
רות ומישאל חשין
דורית ומיכאל מנדלסון
נירית צ'רנסקי
ג'ואנה ואברהם קושניר
דורותי וגובי קרטס

עמיתים

רונית ואפי אברמזון
מיכל ועמוס אונגר
יעל ורמי ארז
רות וג'ו בורמן
רוז ואליהו בן טובים
בברלי וניר ברקת
נורית ואהל וגבריאל הרמן
רחל וייס
ציפי ודן זיסקינד

ידידים

אורה ויעקב אחימאיר
אורי ועדנה ארבל
עליזה אשד
דורית ויחזקאל ביניש
יורם בליזובסקי
מירלה ושרון במברגר
ניצה בן-אלישר
רובי ובניה בן-נון
צילה בן-שחל
מאיר בסן
אראלה ומרדכי בר-און
נעה וישראל בר גיל
רות ברמן
חביבה וחזי ברקלי
תמי גוטמן
דינה ויורם גרינשפן
דגנית וטל דיליאן
מירה ויגשטין
סימון ולירו
יורם זיו ומיה גילון
נחמה חסון

רנה ומאיר חת
ארנה ואדוארד כהן
ישראלה ומנחם לוסיטיגמן
לסלי סבה וורדה שיפר
שלומית ופלג רדי
מיכה שגריר
נורית ואלי שיפמן
אליס שלוי
גאולה ואליעזר שמואלי
תחיה וישראל שצמן

יונה ואריה פינסון
ענת ואלכס פינסטרוב
לינה פישר
ברוריה פרסבורגר
גוני צור
דבורה וחנן קאסטו
נעמי ודוד קאסטו
יהודית קרפ
תמי ויהודה רוה
ציפי ואילן רומן (יו"ר)
זיוה רותם
בתיה רקם
אורנה וצ'לי רשף
תמר שילה
דורית וחגי שמואלי
תמר שנהר
יהודה שפירא
אביבה ויואל שר
תמי ואורי שרף

אבי ונעמי חפץ
משה יונס ושרה גרוסמן
איטה ילין
עמוס ודבי יפה
מוקי כהן
עמליה כהן
רעיה ואביעד כהנא
חנה כלפון ויאן גונוג
יפה ליבוביץ'
הלה וחיים לי-רן
מדלן מומצוגלו
דינה ושלמה מור יוסף
גיורא מורג
לינסיה מצנר
רחל מרין
הילה סולומון
שמחה סיגן
תחיה והרי ספיר
שרה עצמון
עליזה ודניאל פאר

מנכ"ל: דני וייס

מנהל אמנותי: מיכאל גורביץ'

חברי הועד המנהל: עמוס אונגר – יו"ר, יגאל בן אריה, עינב בר, רות דיסקין, ויקטור הראל, יוסי הראל, גורי זילכה, אבי חפץ, מיכה טל, סאלי לוי, שרה ליסובסקי, מרק סופר, יון פדר, ד"ר רענן קופ, יובל קוקן, דיוויד קינדלר, פרופ' אלי רוזיק, אילן רומן, ניסן רז, יהודית שלוי, אורי שרף

חברי ועדת ביקורת: הלל שטיינברגר (יו"ר), בני בן צבי, אלי פלג, יוסי שובל

יועצת אמנותית: פרופ' נורית יערי

דרמטורגית: ד"ר מרים יחיל-וקס

שחקני להקת תיאטרון החאן: תמר אלקן, דודו בן זאב, יואב היימן, אריאל וולף, יעל טוקר, אודליה מורה-מטלון, יונתן מילר, כרמית מסילת-קפלן, יוסי עיני, אבי פניני, ויטלי פרידלנדר, יהויכין פרידלנדר, עירית פשטן, אריה צ'רנר, נילי רוגל, ניר רון, ארז שפיר

שחקנים להצגה: מיטל אבני, נטלי אליעזרוב, אדי אלתרמן, ג'יטה מונטה, גאיה שליטא-כץ

צוות תיאטרון החאן:

חשבת ומנהלת אדמיניסטרטיבית: ברטה שטרית; מנהלת שיווק: דפנה לוטן; מנהל טכני וייצור: ששון חזם; מנהל תאורה: רוני כהן; מנהלת מכירות חוץ ומחלקת חינוכית: אירית בלומנפלד; עוזרת מנהל אמנותי ועורכת תוכניות: פולי ברינר; מנהלת יחסי ציבור ואירועים: דנה סוחולוצקי; עוזרת מנכ"ל ומזכירת התיאטרון: נעמה אָנוש; ניהול הפקה: עדנה טוויג, יפה פרידמן; הנהלת חשבונות: מרינה ברייטר; מנויים: קרן ברק; מנהל במה: עסאם אל-שריף; תאורנים: עידן הרזון, יונתן לוי, מרטין קנטור; טכנאי קול: מיכאל אבנו, איתן כהן; עובדי במה: יהודה ספקטור, אנטון קוצ'ר, ואדים קיסלב; עוזר אחזקה ועובד במה: חאלד חמדאן; הלבשה ואביזרים: אלינור זילברמן; איפור, פיאות ותפירה: סופי מולדבסקי; אחראי קופה: איתן נוימן; קופאים: מזל בן-זקרי, מיכל תמרי, ניב ספיר, מיכאל לוי, ליאת מרקוביץ', רעות קפלן; מפקחי טלמרקטינג: עמית ברומר, דנה ישראל; מחלקת טלמרקטינג: ארז ירמיה, הודיה וסרצוג, נגה פרי, אמיר ספיריה, מלי ליברמן, דיאנה פורטנוי; דיליים: אורי אדלמן, מעיין עטייה, יעל אלטוביה, דניאל גיל, לי טפרברג, מיכל נוימן, הילה קסטל, הדס שלייפר, סיון בוכהיים, אפרת מיהן, אלעד לוטרברך; סדרן: יעקב מוזס; עובדי הבית: אילה כהן, מוחמד שריף, מחמוד גית

מבקר פנים: ר"ח יאיר אלון **יועץ משפטי:** עו"ד עמי פולמן

